

Selli Hän herää karkean peitteen kutittaessa poskea. Kestää hetken ennenkuin hän tajuaa että hänellä on hirveä krapula. Selli on vaalea ja kalterit tummaa rautaa. Missä hitossa minä olen? Hän nousee istualleen ja katselee ympärilleen. Betoninen pöytä edessä seinästä kasvaen ja penkki sen alapuolella. Hän näkee tirkistysreiän ja metallioven joka estää häntä pääsemästä ulos. Kuinka hitossa? Muistele. Muistikuva ravintolasta tulee hänen mieleensä, pimeästä pöytien keskeltä ja musiikista ja naisesta tanssimassa hänen kanssaan. Tyrmäty. Hänet on huumattu. Niin tietenkin, siitähän hän on saanut kuulla varoituksia jokaiselta oppaalta. Kun liikutte yksin varokaa tulemasta huumatuksi, ryöstetyksi, huijatuksi. Kaikki on tietysti varastettu. Hän nousee ja penkoo taskujaan. Niin onkin. Hän kävelee ikkunaan. Se on korkealla seinällä ja hän nousee paksun rautapatterin päälle niinkuin huomaa monen muunkin tehneen häntä aiemmin patterin kuluneesta maalista. Ilma virkistää kun hän avaa ikkunan eikä kaltereiden välistä näy kuin vastapäisen talon valkoinen seinä. Käytävästä alkaa kuulua melua ja kolahtelua. Nyt tietysti tulee joku tännekin ja alkaa kuulustelu ja tarkistelu ja sitten. No ehkä illalla hän pääsisi pois ja matka seurueen tietävien virnuilevien katseiden alle. No saatana kokemushan se on tämäkin. Eivät ole käyneet ne saatanan pellet vankilassa. Eivätkä koskaan tule varmaan käymäänkään. Ovi kolahtelee yhä lähempänä ja sitten kovalla metelillä aukeaa hänen sellinsä ovi. Mustatukkainen mies vaalea puuvilla puku päällä tuo kulhon ja mukin sisälle. Laskee pöydälle ja on jo ovesta ulkona ennenkuin hän ehtii tehdä tai sanoa mitään. Hän katselee suljettua ovea ja katsoo sitten pöydälle laskettuja astioita. Puuroa ja leipää, maitoa. Hän laskeutuu patterilta alas ja pian hän jo syö. Kun hän on syönyt hän istuu punkan reunalla ja ajattelee kertomustaan ja miten asiat saadaan mahdollisimman helposti ja häiriöittä selvitettyksi. Uusi passi. Siinä voisi kulua vähän aikaa, ehkä jopa viikko, mutta matkaa on jäljellä vielä yli viikko. Kyllä kaikki on järjestyksessä siihen mennessä, kunhan ne nyt tulisivat kuulustelemaan. No kyllä ne tulevat aikanaan. Varmasti ennen iltaa. Illalla. Hän nauttii laskevan auringon kajosta vastapäisen talon seinään ja nauttii vankilan äänistä, huudoista ja kolahduksista. Turvallisesti omassa punkassaan ja tuntee kuuluvansa osaksi sitä mukavalla etäisellä tavalla. Tällainen matka tapahtuma pitäisi jäjestää jokaiselle. Tietysti niin ettei tämä itse tiedä. Hän alkaa suunnitella ja aikoo ehdottaa siitä matkan johtajalle jotta tämä saisi arvioida käytännön järjestelyjä. Hän itse voisi esittää valmiin idean matkatoimiston omistajille. Pienellä korvauksella. No... Hän voisi itsekkin sijoittaa siihen oman pienen panoksensa. Hän hykertää mielissään kun käpertyy peitteen alle ja krapula tuntuu enää vain miellyttävänä kaukaisena raukeutena jäsenissä. Hän nukahtaa kuin lapsena vintille paksujen täkkien alle. Laituri on pitkä ja leveä ja sen päässä liikehtii kevyesti pukeutuneita rannalle tulleita viikonlopun viettäjiä. Hän kävelee pehmeässä sannassa ja tuntee kuinka se on kuumaa ja kutkuttavaa paljaissa jaloissa. Laiturilla tuulee kun astelee sille ja meri tyrskyää kiillellen kaukana alapuolella missä meri jo on. Siellä on syvää. Perhe valkoisine kesäasuineen seisoo kioskillä ja sitten lapset jo juoksevat peräjälkeen laituria pitkin paperikääröt kädessä ja niissä on ties mitä hyvää. Mies ja nainen kävelevät kolikkokiikarin luokse ja katselevat sitä yrittäen löytää käyttöohjeen. Hän kääntyy katselemaan merelle ja tuntee merituulen vahvana ja aurinkoisena kasvoillaan ja puseron villan läpi. Tyttö tarttuu häntä kädestä ja katsoo ensin hetken kesähattu hulmuten ennenkuin kääntyy osoittamaan poikaa, veljeään joka roikkuu tumman miehen käsissä vanhempien takana, näiden tutkiessa tolpan päässä olevaa laitetta huomaamatta mitään. Pojan rimpuihu muuttuu hurjaksi riehumiseksi ja sitten hänen päänsä kääntyy ja kääntyy ja musta mies heittää hänet käsistään laiturille ja astuu eteenpäin. Tyttö katsoo häntä kysymys silmissään kun tumma mies tarttuu naiseen ja nainen riuhtoo hänen otteessaan ja mies yrittää mennä väliin mutta horjahtaa ja putoaa korkealta laiturilta loputtoman pitkän matkan veteen saamatta mitään otetta siitä

hirviöstä, joka tuhoaa hänen perhettään ylhäällä laiturilla. Nainen irvistää ja potkii yhä hurjemmin kunnes alkaa äkkiä vavista rajusti ja jäykistyy lakaten liikkumasta kokonaan kun musta mies puristaa ja vääntää naisen pään kokonaan ympäri. Hän hamuilee hätäisesti pikkutytön kättä omaansa ja silloin hän herää. Hän nousee istumaan punkan laidalle ja hieroo silmiään kämmeniinsä voimakkaasti. Herranjeesus oliko se uni? Tottakai oli mutta millainen. Ja miten sen tytön kävi? Hän nousee jaloilleen ja kävelee ikkunalle. Tällaisia tämä reissu tuottaa. Kunnon painajainen. Hän hymyilee äkkiä mielissään ja tuntee olonsa raikkaammaksi. No niin hän hieroo kämmeniään reisiinsä, katsotaan mitä sitten seuraa. Hän raottaa peitteen reunaa ja pujahtaa takaisin punkkaan peiton alle odottamaan unen tuloa. Hän odottaa hiljaa kädet niskan takana ja kun uni alkaa tulla, hän laskee ne ristiin rinnalleen kuin rukoillen. Ei toki enää niin, ei, siihen hänen uskonsa ei riitä, mutta kun hän sulkee silmänsä hän tuntee saman rauhan mielessään kuin kauan sitten. Ollessaan vaipumaisillaan uneen hän ajattelee hetken sellinaapuriaan tai kuka siellä onkin, nukahtamassa niinkuin hänkin ja sitten hän jo nukkuu tyytyväisenä myhäillen. Päivät kuluvat. Hän pureskelee kynän nysää kun lukee läpi päiväkirjan liuskaa. Olen täällä nyt neljättä päivää ja pääsen pian pois. Ne tutkivat yhä sitä minun juttuani. En tiedä mitä ne siinä etsivät mutta niin ne vain tekevät. Ei silti, mukavaakin täällä on ollut. Vankilan äänet. Se on vaikea selittää mutta niiden kuuntelu on nautittavaa. Vaikka tuolta toiselta puolelta ei kyllä kuulu mitään. Eristys osastolta. Niin, hän nostaa katseensa paperista ja tuijottaa eteensä. Mistä minä senkin olen tiennyt? Hän vilkaisee valkoista täyteen raaputeltua seinää (...kuin rukouksia...). Siellä on kuitenkin eristys osasto. Ties mistä minä sen tiedän. Eteenpäin paperia. Voisin kuvitella että olisin itsekin vankilassa. Ei se niin ihmeellistä olisi. Eristys osastollakin, vuosikausia erossa muista, kaikista paitsi vartijoista. Ehkä siitä jopa nauttisi. Kuuntelisi vankilan ääniä ja erittelisi niitä. Päivästä toiseen? No ei, mutta voisinhan minä välillä kuunnella ... Tuota minä en ole kirjoittanut."..toisen ihmisen sisäisiä ääniä.." (Kuunnella niitä..?) Kuunnella niitä kunnes..(..kunnes ne alkavat kirkua tuskasta.) Hän räpyttää silmiään kiivaasti tarkentaen katsettaan. Kunnes pääsen pois täältä. Niin... Luojalle kiitos. Hän laskee kynän pöydälle ja nousee pöydästä ja menee ikkunaan. Hän nousee patterin päälle ja avaa ikkunan katsellen ulos lämpimään kesäpäivään. Minua kyllä vaivaa jokin. Koppikammo? Niinkai, hän hymähtää tuntien olevansa kokenutkin eristysvanki. Ei, ei se. Jokin... Ne unet. Hän oli nähnyt unessa, oliko se nyt viime yönä sen miehen joka oli pudottuaan mereen päässyt uimaan rantaan. Hän oli kohdannut miehen yksin ranta hietikolla kävelemässä illan hämärässä ja hän oli kysynyt työstä. "Onko hän elossa?" Mies oli näyttänyt kiihtyneeltä ja helpottuneelta ja hän oli lähtenyt etsimään tytärtään. Sitten myöhemmin samana yönä hän oli nähnyt sen unen jossa mies oli istunut yksin rantahietikolla ja hän oli mennyt miehen viereen. Hän kysyi työstä. "Hän on mennyt piiloon jonnekin. Luulen etten näe häntä enää" Se uni, jatkuu niin kummallisesti. Hän nojaa käsivarsiinsa ja katselee auringossa väreilevää seinää. Sinä iltana hän voimistelee sängyn vieressä lattialla ja voimisteltuaan laskeutuu makaamaan huohottaen lattialle selälleen. Kääntäessään päätään hän huomaa betonisen sängyn alla piilossa katseilta, kolme sanaa jotka on koverrettu seinään syvin urin. Hän kääntyy katsomaan tarkemmin. Ne on kehystetty paljaalle seinälle, muita sanoja ei ole... Vieraskielisiä sanoja... Jokin viesti tässä sellissä olleelta? Hän yrittää, mutta hän ei pysty ymmärtämään yhtään niistä eikä mitään niiden sisällöstä. Hän kääntyy huoltaen selälleen ja tuijottaa kattoon. Viikko enää, niin vartija oli sanonut. Unessa. Ranta on autio ja aurinko on jo laskemassa. Hän tuntee hiekan pehmeiden jaloissaan ja on varma ettei hiekassa ole lasin siruja. Pimeä tulee. Hän näkee mustan hahmon vilahtavan pukukoppien nurkalla. Hän juoksee ja löytää miehen erään niistä takana. "Oletko se sinä? Minä jo luulin.." Mies kääntää katseensa hänestä ja jatkaa jonkin vääntämistä sylissään.

"Mitä sinä luulit?" Hän menee aivan miehen viereen. "Minä luulin... Imijä... Etkö sinä tiedä?" Mies katsoo häntä pahasti verestävin silmin. Miehen takkuinen tukka on pystyssä ja siinä on lastuja. "Se tappoi perheeni ja melkein minutkin. Minä aion tappaa sen. Täytyy valmistaa ase." Miehen ääni vaimenee muminaksi kun hän kumartuu vääntämään sylissään olevaa esinettä. Käsi nytkähtää äkisti "Noin!" Mies nousee ja hän näkee ettei mies ole peseytynyt pitkään aikaan. Pusero on täynnä hätäisesti syötyjen aterioiden tahroja ja housut ovat tummina liasta. "Siinä ihaaaaan läheeeellääää.." Ääni venyy ällöttäväksi hulludeksi. "Ihaaan lähellääää niin lähellä ettet edes tiedä. Se hallitsee..." Mies tuijottaa häntä kasvot kalpeina. "Vuosien kuluessa...Ehkä siellä on jokin joka opettaa sitä, kun se itse on jo kuollut " Mies alkaa nauraa ja kammottovasti nauru alkaa syventyä ja voimistua. "SE ON IMIJÄ... KAIKKI PELKÄÄVÄT SITÄ. Vartijat, vangit... Se täytyy tappaaa. Tappaa ennenkuin se..." Mies nostaa kädessään olevaa pellin palaa johon on kiinnitetty jokin radion piirilevyä muistuttava. Siitä roikkuu revennyt kovaääninen johtojen varassa. Mies alkaa selittää jotain ja jatkaa sitten muminaa itseksensä, kun hän hitaasti liikkuu seinän viertä takaisin pimeään kojujen väliin. Ja mies kuulee enää vain tuulen huminan joka peittää kaiken alleen, tullen kaukaa mereltä kantaen myrskyn kuumuutta. Unen rajamailla. Hän tuntee vielä hiekan petollisen pehmeiden ja sen kovat särmit . Peiton pehmeys käsissä. Ihmeellinen taulu sängyn alla seinässä. Hämärästi hän alkaa ymmärtää sen tarkoituksen. Se on jokin varoitus. Tärkeä tässä sellissä olijalle. Ja hän huudahtaa kun joku äkkiä tarttuu hänen paljaaseen nilkkaansa herättäen hänet houreisesta unestaan. Tummatukkainen mies seisoo aivan hänen edessään. "Lääkäri" Mies sanoo hiljaa kuiskaten ja toinen ääni kauempaa vastaa. "Lääkäri? Missä haava? Ei lääkäriä" Hän ei saa sanaa suustaan ennenkuin ovi on jo kolissut ja askeleet häviämässä. Silloinkin se on vain kuolan mukana valuvaa kähinää. "Ei jeesus".... Hän naurahtaa väsyneenä. Hyvin väsyneenä. Miten..? nyt, yhtäkkiä. Hän kääntää päätään melkein toivottomana nauraen mielessään. Melkein nyyhkien hän nousee ja katsoo alas itseään. Mitä minulle on tapahtunut..? Ja silloin hän jo itkee. Ilman ääntä ilman kyyneliä vain mielessään ja hänellä tuskin riittää voimia edes siihen. Hän kellahtaa takaisin sänkyyn ja meinaa pudota. Hyvä jumala melkein alempaan kerrokseen, lattiaa ei ole, vain kuilun reuna. Hän sulkee silmänsä. Sänky. Kestääkö sänky. Hän kuuntelee sillä muu ei häntä kannattele kuin sänky ja sekin vain siksi että hän on liikahtamatta paikoillaan ja sitten hitaasti, kaikki alkaa rauhoittua ja lattia palaa ja kaikki muukin. Hän avaa silmänsä. Kuinka kauan aikaa on kulunut? Ulkona sataa ja ilma on virkistynyt. Hän sulkee silmänsä heti hirveän väsyneenä, mutta ajatus on kirkas. Päivät ovat sekoittuneet ja niitä tuntuu todellakin olleen monta yhden sijasta. Ei, en minä ole voinut olla täällä kovin kauaa. Hän kuulee äänensä puhuvan "lähde täältä Lähde,lähde täältä.Se on jokin,jokin.. Hän nostaa päätään ja se jatkaa puhumista "Se on jokin tuolla." Suu osoittaa taakse seinään vaikkei hän itse jaksa kääntyä. "Ja siellä on osasto. Jokin toinen osasto." Ääni hiljenee kun hän nousee raskaasti "Siellä on sängyllä joku ja makaaaa,makaaaaa Ääni venyy ja venyy ja hän sulkee suunsa hirveällä voimalla. Miten minua väsyttää. Hän kuuntelee silmät kiinni ja hiljaisuus on täydellinen. Askeleet käytävällä katoavat käytävällä mystisesti. Askeleet aina katoavat niinhän se oli. Mies makaa veneen alla pimeässä. "Älä mene sen mukaan. Minä en ainakaan liikahdakaan täältä ennen pimeää." Sitten mies kädessään mela koppien takana. "Täytyy tappaa se. Ei ole paljon aikaa." Mies heilauttaa melaa ja katoaa kopin taakse. Betonisen sängyn alla näkymättömissä muilta kuin lattialla makaavalta. Seinään kaiverrettu taulu. Varoitus. Nyt hän ymmärtää sen sanat. ELÄ KUOLE TAPA Unessa hän harhailee yöllä rantahiekalla eikä miestä eikä ketään näy missään eikä mitään ääniä kuulu. Vain tuuli joka puhaltaa häntä kasvoihin ja käsille. Kun hän aamulla herää, mies makaa likomärkänä hänen vieressään kuristettuna niihin radion johtoihin ja

revennyt kovaääninen roikkuu hänen kaulastaan. Mies kirkuu äänettömästi ja potkii ja tönii ruumiin takaisin sinne uneen josta se on tullutkin tänne todellisuuteen, väärälle puolelle. Kaksi ateriaa jää väliin. Ne ovat pöydällä ja ne kannetaan sitten pois katsoen häntä sängyssä tiukasti sykkyrässä selkä seinää vasten ja heidän silmistään voi nähdä jonkin olevan pahasti vialla. Hän tajuaa sen itsekin kun hän koettaa syödä mutta lusikka vääntyy voimattomana hänen kädestään. Hiljainen ääni purkautuu hänen huuliltaan. Hän ajattelee niin eikä se muuten enää tunnu onnistuvan. Kaikki on tunnotonta. "Sielu on shokissa" suu sanoo ääneen ja se on aina oikeassa. "Sielusi on shokissa" Koko pitkän päivän hän makaa tuijottaen seinään ja pulina virtaa hänen suustaan jatkuvana hiljaisena virtana ja hän tunnistaa sieltä osia elämästään, käytyjä keskusteluja, kuluneita hetkiä ja sitten yöllä se loppuu itsestään kun pimeä saapuu. Hänen voimaton kätensä nostaa lusikan raapien seinää. Ja seinälaasti irtoaa helposti. Se irtoaa isoina palasina, se on kuin rannan hiekkaa ja lusikka kulkee helposti sen läpi pölyä nostaen. Ensimmäinen tiili irtoaa, toinenkin ja hän työntää kätensä eteenpäin ja tuntee niiden menevän läpi viereiseen selliin. Vierasta ilmaa virtaa hänen kasvoilleen eikä sen hajussa ole mitään erilaista, samaa ilmaa kuin hänenkin. Hän näkee hyvin raosta ja voi selvästi sanoa että viereinen selli on tyhjä. "Voi hyvä jumala!" Hän vaipuu helpottuneena selälleen. "Voi hyvä jumala minä olen hullu" Hän painaa silmänsä kiinni ja tuntee rauhan laskeutuvan ruumiiseensa. Sen kanssa minä kyllä voin elää, kyllä. Aamulla hän istuu voimattomana kun ruokaa tuova mustatukkainen vanki kumartuu. Vartija ovella katselee käytävälle jonnekin ja mies katsoo häntä mustin silmin. "Hänet on siirretty. Kyllä te nyt selviätte. Syökää nyt ja kerätkää voimia" Nuo murteelliset sanat. Ja hän alkaa itkeä yksin sellin hiljaisuudessa todellisia kyyneliä ja hän itkee katkerasti kuunes on aivan tyhjä ja alkaa nyyhkien syödä hirveällä ruokahalulla. Kaikki oikeudet pidetään Arto Nieminen